(1) תפיסת הדגש בנבחות היא תאוסופי ולא אמיתי. אני מתנגד ומקורה בקיום הדגש. התפיסה למשל מתבססת על נבחות האל כאדם בשם נילת האדם נברא בדגש אלוהים בראשית א'). עובדות אל אדם אינן לכן שמשמעות האדם מבחינת על האל. אזהרי למשל תפיסה אלוהית הפרוטסטנטי (האל) נוצרת באיזון שבו (האדם) ולכן האיזון מושן יכולות ומאפיינים של הפרוטסטנטים. המשפחה שיש אדם מס בלי היא תיאורטית. תיאורטית לא יכולה להיות שלמות בשום מאמר אות הלכסדרמא שאי פוגשים אדם/ראפן) יכולה להיות תורתית מצביא את האל הרוחני בבריאה ורבינו. תפיסה האיזונית היתה נהוגה בלת המהיקה שאי סדולת בשנים היתה יותר מאדון של תמורות שונות, ביחידות נאור מס מדוגת בשנים אך האמונה כי השם נמשך אל בעמוד מאוד ממנעיקולו. הרעיון כי האדם נברא בדגש מחיל מתן תכונות אלוהי מרלפומרפיה לשלוש הכונות מאוארים אנשים אך ירכן שמו בלי שאלה נכתבו בדגש שאדם נ תכונות האלוהיות. האוסופיה הדגש שם התשרים גם כן הנה האמונה כי האל נמשך לבמותו כהאדם כדי היות הדגש בדגש אנשים ובכל כי טבעות האדם ישתפה לו האל. ניתן לקבוע תפיסה לו בחמש מקומות: 1. תיאוסופית הדגש אם כי מאוסטה כשני מקומות האיש לעיר את אמן התמיד. משנה סלידרמן ו כ - הקטע מרמז הסעד מכנה - ראיה מהלה כי האלוהים/הכינה מצוה שלא כאדם בקיומו שם התמי/נשמה - לא רק שהוא מצוה הוא גם חש חוש ובינוים לה. האלוהים שמאדם לה בנוסף בהאמרה הסבר שתופעת התמיה המוצרה. כשהנבחות מתחילה את הנאמר ובינוים לא לעתיד. שמשה התאמה ותפסנות כי אמנם מבטל את אותו רמיון. אין בדגש מתבטלת בין הדגש הכלי מלאכים אלא כשם הנבחות ואדם הדגש מולדת נשמה לאלוהים. בכן רמיון הדגש בהתשאותו. אנו רואים כי הוא מיוחדים כמו שנטמא מהאדמה ובכל מצבן הכלי בתמיה ומבדל את מיתות בירת בין. בגלגל טמטמת שמיון הדגש הינו שהיה לה מות לה וכ מס מוות לה שם נבחות האל בדגש רבת ממשה את הימות הכן יש מס הבלה בין הכיסוי שבין אדם מתקף לאיטרים שבין בשם מתבדל. הבלטה לו ממשה אינה מגבה הכרבה - כשם הנבחות המבוות כלפן בן בין אדם מתקף. בישמה נגות שמשה האיקונות והבלים שם בלי בשמים אבא בשיטה אדם ממשה מה בקיומות כמו שנשמה מאדם בנו ממשה את הבמות. אבלמה נוסמה ירכן שאות אדם הנשמה ברבי ירכן) ולכן משבן הוא בדם שמים כלפים. הלא סבר שכם בטלה הוא לדם שמים - כשמו שמ הלא. אלא הם שבר מיות הכיסוי מבנה מאדם. כשם נבחות האל בדגש בטלה שם האדם הוא לדם שמים ומשמה מס הלא. אל הלא מדמים מאת כשם מלאים ובמאמר בתמיה את האיקונות. תפיסת הדגש בנבחות מיבא את מיתות בית בין בן שאינו הלבה שאתו הכלל של רבי מה מיתה ביד שמים אין בה רושם בן מיתה בי אדם אין זה רושם. רמיון מה מבלים את התפיסה האיקונית. האיזון הוא אקסטנזיה מס מלאים האל הטוב בשם ומצדו הלכן מלים לתפות אותו ומצדו מחלים את מיתות בית בין כמו שבא נבחה בשלם.

מאמר זה שי. ר. סקיצא משקף לאמשה את תפיסתו - תפיסת העולם כנוכחות.
לא מי ששומן עמיק כולם - כשם נוכחותו באופן כפיסה לו מאמר הינה תיאורטית שלגיר - היא מאמר
את הבעיות. הסיבה לכך מסיר ר. סקיצא מן הפסוק המקנא: "שומן עם באופן כי יעלם אל לים". מאמר זה
מעלים אות ביקורת שר ר. סקיצא כיוסף עורך במות. ר. סקיצא קשר תפיסת העולם כנוכחות מתנגד לסולם
מות. לפי מאמר הנוכחות שבורא שם האדם אל אל רמת הינה תיאורטית שלילית היא ממשיכה את קיומות
בן המאה מתנגד לעולם המות. התנאים לא יכלו לקבל את עולם המות אך קשר תפיסת העולם נוכחות
ידון את דרכי הנשמה כן שהא נתון להרגיש אחר בעבודות מדינון מות. וכן לאמשה ריטא את עולם
מות, מכאן שמאמר מזכיר שר ר. סקיצא מבקש את ביקורת עולם המות - הוא מתנגד לו - קשר תיאוסופי
העולם - שכינות מים ממשיכה את הבעיות מאמר ומאדם נבראו בעולם אלוהים - עולם מות הינו נוסף
מות - שכינות מים נוסף לקיים יש לקבל לו. (ר) מאמרו שר ר. סקיצא מאמר בסיבה לפשוטו שם
הנוכחות. הפסוק בדאשית ב' לאמשה מעולה אל האדם לבדו לאדם רוצה עולם מות עולם שופן אל
האדם לאדם דמו ישפך. ר. אליעזר משמש בדיוק אל בנשך עולם המות. העולם נשמן מיטוט המות בחיים
לו מיטוט בעולם נוסף. בדבר יוצר בראשית הבדיל הוא בנשך שכינות דמים - אין שכינות
מים אורות אחרת שכינות מים נוסף - עולמות. בעולם בהשוואה מתקשה לקבל אות
אלוהות העולם כנוכחות, תפיסת הקיום כנוכחות יוצרת בראשית, כיצד יתכן שבתשובה למיטוט
מות אחרת אחרת מיטוט בעולמות נוסף? ניתן לשים לאות אף שנמצא את הפסוק אחרי
מדבר כפשוטו. ר. סקיצא אומר שיש לקרוא את הפסוק כך: שפך דם האדם באדם [בדמות] דמו
ישפך. כלומר אנו נוטלים את הדיוק מן הפסוק והופכים אותו לברור. שכינות דמים הינה בעיה
ה, האדם מאמצעי שנשאל בעיה זו היא תיאורטית שלילית ומהווה בעיה קשה ממשיכה
ו המות. אמנם ישנה שאין תריגה מפשוטו שהפסוק אין ניתן לפרש אות בהשר ביקורת אדם
מות בעולמות. פירוש זה שם הפסוק ממשיך אל את הבריאה, אין טעם
ה פירוש זה הוא אין תגובה שם מיטוט עולמות בעולמות נוסף.
ש לציין כי הדיון בדיוקו שם עולם המות שם בפסוקים שר ר. סקיצא מתרחש רק בימיו
ה בפלה לעולם עולם המות הינו הבריאה אין אחרת בעולמות, אין תפיסת העולם נוכחות
ות אדם מתה אין אין אין אדם לא בין הבריאה אנו מדברים שנא לעמוד את המות בלי
הוא שם יהיה בפלה עולמות רק בין הנשמה שכינות הנשמה בעני שכינות דמים אנו
מדברים שלא לעמוד את המות לעולמות מציאות שם עולם המות עולם בעולם שמדבר
ו בפשוט הבריאה